

LBRIS

We know
books

Insula Comorii

Repovestire după

Robert Louis Stevenson

Iustrații de

Francesca Rossi

Traducere de

Mihaela-Adina Eros

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

București, 2020

să-mi schimbe cu desăvârșire viața. Totul a început în acea zi...

Când l-am văzut pe Căpitan pentru prima oară, habar n-am avut că întâlnirea noastră urma

Îmi amintesc exact momentul în care l-am văzut pe acel om, Căpitanul, pentru prima dată, ceea ce înseamnă că trebuie să încerc să-mi redeștept amintirile de pe vremea când tatăl meu deținea hanul Amiralul Benbow.

Într-o zi, o persoană ciudată a apărut în pragul hanului: era robust, fața lui era arsă de prea mult soare și o cicatrice lungă îi brăzda un obraz, probabil din pricina unei lovituri de sabie. Își purta claia de păr strânsă într-o coadă de cal ce-i cădea peste o jachetă albastră care era nespus de uzată, iar mâinile lui îngălbenite aveau unghii rupte și murdare. Singurul bagaj pe care îl avea era un cufăr de marinar. În ciuda înfățișării sale destul de aprige, am înțeles imediat că nu era un marinar obișnuit. Acel om trebuie să fi fost ofițer, pentru că părea destul de obișnuit să dea ordine și să fie ascultat.

El a comandat un pahar de rom pe un ton autoritar, cu o voce sigură și l-a sorbit încet, așa cum fac numai experții. Apoi i-a pus tatălui meu niște întrebări amănunțite despre ce fel de oameni stăteau la hanul nostru și de unde veneau, dar numai Dumnezeu știe de ce îl interesau aceste lucruri.

După ce s-a uitat atent la golful din fața noastră, a decis că locul acesta îi era pe plac și, după ce a aruncat patru monede de aur pe tejghea, a declarat:

– Acesta este locul potrivit pentru mine. O să stau aici o vreme. Romul, ouăle și acest golf din care să urmăresc navele care trec, asta e tot ceea ce voi avea nevoie. Apoi a adăugat: Poți să-mi spui Căpitane.

Știam foarte puțin despre el, așa că tatăl meu și cu mine i-am pus întrebări să aflăm mai multe, pentru că era interesant și ne făcuse foarte curioși.

Am reușit să aflăm că alesese hanul nostru pentru că auzise oamenii vorbind de bine despre el și mai ales pentru că – așa cum am aflat noi mai târziu – era mult mai izolat decât celelalte hanuri. În orice caz, în cele din urmă aveam să îl cunoaștem mai bine pe oaspetele nostru.

Îl vedeam adesea plimbându-se singur pe țărmul golfului sau pe stânci, purtând un ochean sub braț.

Era în realitate un om care nu spunea prea multe: doar privirea lui vorbea destul de clar pentru el. De fapt, îi arunca o privire tăioasă oricui îndrăzne să îi vorbească. De aceea, am realizat în scurt timp că, dacă doream liniște, trebuia doar să-l lăsăm în pace. De multe ori ne-a întrebat dacă nu cumva trecuseră pe acolo niște marinari în timp ce fusese el plecat. Ne-am gândit că simțea nevoia unei companii, dar după aceea am aflat că ne puneă acea întrebare pentru că voia să evite pe cineva.

Într-o zi, m-a luat deoparte și mi-a spus:

– Îți voi da o monedă de argint la începutul fiecărei luni dacă faci ce îți spun eu. Trebuie să te uiți după un marinar cu un singur picior. Dacă îl vezi pe undeva, trebuie să vii și să-mi spui imediat, înțelegi?

Această însărcinare m-a tulburat atât de mult, încât am început să-l văd pe acel om cu un singur picior peste tot și chiar am început să-l și visez noaptea. Acel marinar mă obseda, dar

încetul cu încetul a început să-mi fie mai puțin teamă de Căpitan, de care, de fapt, se temeau toți aceia care veneau în mod regulat la hanul nostru. Seara, romul curgea în valuri, iar Căpitanul începea să cânte niște vechi cântece marinărești:

„15 OAMENI PE SICRIUL CELUI RĂPOSAT –
...YO-HO-HO ȘI O STICLĂ DE ROM!
BEAU ȘI NECURATUL ARE GRIJĂ DE RESTUL –
...YO-HO-HO ȘI O STICLĂ DE ROM!”

Treptat, ceilalți din han i se alăturau, mai mult sau mai puțin spontan, pentru că erau aproape paralizați de frică ca nu cumva pe bărbat să-l apuce vreo criză. Căpitanul avea același efect și atunci când îi obliga pe ceilalți să-i asculte poveștile terifiante despre furtuni cumplite sau despre locuri sălbatice îndepărtate. Toate acestea l-au îngrijorat pe tatăl meu destul de mult, pentru că se temea că nu va mai veni nimeni la hanul său.

„Cu un astfel de individ printre noi, în curând chiar și cei mai loiali clienți ai mei ne vor ocoli”, murmură el pentru sine disperat.

Totuși, eu eram de altă părere: simțeam că unele persoane veneau la hanul nostru în mod special pentru a-l vedea pe Căpitan; el reprezenta un spectacol așa de curios pentru localnici încât, în ciuda fricii lor de el, mulți dintre ei abia așteptau să asculte din nou poveștile sale palpitate.

LIBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

Șederea lui la han trebuia să fie scurtă, dar el a prelungit-o destul de mult, și cred că sănătatea precară a tatălui meu s-a înrăutățit mult mai mult din pricina îngrijorării sale și a temerii că mi s-ar fi putut întâmpla mie ceva rău sau s-ar fi putut întâmpla ceva cu hanul lui. La foarte scurtă vreme, am avut o întâlnire foarte neplăcută. Într-o dimineață, în timp ce Căpitanul își făcea plimbarea zilnică, un bărbat pe care nu-l mai văzusem a intrat în han. Avea aerul unui marinar, dar nu părea să fie foarte agresiv. Era palid și oarecum bolnav și am observat că avea doar trei degete la mâna stângă. Nu era marinarul cu un singur picior pe care îl menționase Căpitanul, însă prezența lui m-a făcut suspicios. S-a așezat la o masă și m-a chemat la el.

– Vino încoace, băiete, mi-a spus. Asta este cumva masa prietenului meu Bill?

– Bill! Nu cunosc niciun Bill. Această masă este rezervată pentru unul dintre clienții noștri. Noi îi spunem Căpitanul.

– Poate că prietenul meu a rugat oamenii să-i spună „Căpitanul” acum, dar sunt sigur că omul despre care vorbești este într-adevăr prietenul meu Bill. De asemenea, pariez că are o cicatrice mare pe obraz și îi place romul ca nimănui altcuiva.

Descrierea pe care mi-a dat-o era exactă și a trebuit să-i spun acelui om că el, Căpitanul, nu era acasă. Mi-a spus nespus de calm că îl va aștepta pe prietenul său, așa cum îi zicea, și că urma să-i

facem o mare surpriză. M-a făcut să-l aștept împreună cu el pe Căpitan să se întoarcă, ascunși după o ușă. Mi-am dat seama că nu era așa puternic precum mă făcea el să cred, deoarece, cu toate că eram în mod firesc neliniștit de această situație, el părea să fie încă și mai nervos și mai înspăimântat decât mine.

Așteptarea noastră a luat sfârșit în cele din urmă. Căpitanul s-a întors la han, dar nu ne-a observat imediat.

– Bill! l-a strigat acest individ dubios.

Piratul cel bătrân s-a întors spre acea voce și dintr-odată a devenit palid, ca și cum ar fi văzut o fantomă.

– Nu mă recunoști, Bill? a insistat celălalt. Haide, nu poți uita un vechi amic chiar așa.

– Black Dog! a exclamat Căpitanul nervos.

– În persoană. Prin câte aventuri am trecut noi împreună, bătrâne Bill!

– Black Dog, deci m-ai găsit. Ei bine, ce vrei de la mine?

– Hai să vorbim despre asta la un pahar de rom, prietene. Hei, puștiule, a spus Black Dog întorcându-se spre mine, adu-ne ceva de băut și apoi întoarce-te la treburile tale.

Evident, l-am ascultat, dar am rămas prin preajmă. La început vocile lor au părut să fie calme, dar după aceea au început să devină mai puternice și mai înfierbântate.

Căpitanul a ridicat vocea și într-o fracțiune de secundă nu numai că au început să ridice tonul, dar și să arunce cu scaunele și cu mesele. Am auzit în mod clar sunetul de săbii și apoi un strigăt de durere. Mi-am ridicat privirea spre ușă și l-am văzut pe Black Dog ieșind în fugă din han. Am realizat că fusese rănit de Căpitan. Piratul s-a oprit în prag preț de o clipă, uitându-se după marinarul care fugea, apoi s-a întors la masa lui.

– Jim, mai adu rom, mi-a spus el. Trebuie să plec de aici.

Am fugit să-i aduc băutura, dar în timp ce eram eu plecat, am auzit un bubuit puternic. Când m-am dus în fugă înapoi în cameră, ce mi-a fost dat să văd, Căpitanul zăcea întins pe podea.

